

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 31—32

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă.
5-12 August 1939

Cuvântul baptiștilor din lume

Tr. de Truța Petru.

Nu există niciun motiv de lăudăroșenie, mândrie sau amărăciune la poporul baptist.

Noi nu avem motive să ne lăudăm, cu toate că istoria noastră este scrisă cu sângele martirilor, isprăvile noastre strălucesc pe paginile istoriei universale, numărul nostru a crescut peste douăsprezece milioane (adepti 40.000.000) și forțele noastre, într-o dorință reînnoită pentru cucerirea lumii, și-au strâns rândurile în acest timp al democrațiilor forțate și al libertății lumii.

Noi nu avem niciun motiv ca să fim mândri, după cum adeseori s'a spus despre noi, cu toate că am îmbrățișat principii particulare nouă, le-am ținut fără ca să fim intoleranți, dar în același timp cu tărie am răspândit aceste doctrine, ținând seamă și de credința altora și cu bucurie am văzut că multe dintre ele și-au găsit drumul lor spre o primire generală, departe peste hotarele frăției noastre proprii, în credința membrilor altor denominații și în viața lumii.

Și într'adevăr nu este niciun motiv de amărăciune, cu toate că pentru credința noastră noi am suferit violența limbii, a penitei și a flăcărilor, de multe ori am înfruntat indiferența rece și nepăsarea celor mândri și, ceea ce este și mai periculos, am înfruntat nenumărate încercări înșelătoare, de a ajunge la o compromitere politicoasă a adevărului.

Astfel, nu este loc între noi pentru laude, mândrie sau amărăciune. Fiecare iotă din acestea trebuie să fie cu desăvârșire înlăturată.

Dar, într'adevăr am ajuns un timp când, în lumina adevărului și în căldura tovarășiei, putem fără pasiune sau prejudecăți să

prezentăm principiile fundamentale ale credinței noastre și să declarăm valoarea lor în fața lumii. Fiindcă, să nu uităm, dacă baptiștii au avut vreo valoare în lume, aceasta se datorește principiilor lor nemuritoare, pe care ei le-au ținut. Nu aduceți mulțumiri poporului baptist, că a dat lumii oameni ca Bunyan alegoristul, ca misionarii Carey și Judson, ca părinții Școalei Duminecale Foe și Iacob, ca predicatorii Carol Spurgeon, și Fuller, ca savanții Strong și Broadus, ca bărbații de stat Hughes și Lloyd George. Mai bine bucurați-vă de Biblie și de principiile baptiste care au făcut pe acești oameni ceea ce au fost și ceea ce sunt. Valoarea noastră stă în principiile noastre, nu în poziția noastră sau organizația noastră, sau talentul nostru sau istoria noastră. Astfel, că valoarea baptiștilor în lume, constă în cuvântul baptiștilor către lume.

Să fie spus că principiile noastre îmbrățișează adevărul întreg. Poziția baptistă în mare, nu numai că exclude lipsa de adevăr, dar cuprinde adevărul întreg. Departe de a fi înguste la vedere, noi vrem să fim așa de largi ca Biblia, așa de liberi ca iubirea. Și când spunem că credința baptistă primește și răspândește tot adevărul, noi nu înțelegem că numai o denominație întreagă poate să facă aceasta; înțelegem că fiecare individ baptist stă în chip ideal pentru adevărul întreg. Acesta este dreptul și datoria lui, fiindcă nicio biserică și nicio denominație nu poate să fie singura depozitare a adevărului. Poate să fie împărțită, dar nu poate să fie niciun monopol în ce privește adevărul. Mulțumim lui Dumnezeu că fiecare dintre noi poate primi întregul adevăr. El este tot

așa de liber ca și aerul, tot așa de larg ca și lumea, tot așa de înalt ca cerurile cerurilor, dacă noi vrem să-l avem și putem să-l primim.

Mult, foarte mult din acest adevăr îl ținem în comun cu iubitorii adevărului din alte denominații și ne bucurăm în tovarășia unei credințe comune. Poate, noi n'am recunoscut această unitate de vederi dupăcum ar fi trebuit și prin urmare energia a fost risipită în căldura contrazicerilor, care trebuiau să fie conservate în uzina luminii și puterii creștine. Totuși sunt principii distinctive pe care le ținem, pentru care stăm și cu care am lucrat în lume. Aceste principii noi spunem că sunt trase direct din Cuvântul lui Dumnezeu; ele sunt vii, tot așa de vii ca și cele ținute în comun cu alți creștini; ele sunt centrale ca și un magnet care atrage toate celelalte adevăruri în simetrie și unitate. Ele nu numai că justifică, dar sunt necesare, pentru existența noastră de denominație, ele sunt sarea și gustul vieții noastre denominaționale; ele sunt esențialele viitorului nostru denominațional. În scurt, ele constituie, după cum am mai spus, cuvântul nostru baptist, către lume.

Ce este acest cuvânt? Părerea deosebită baptistă a adevărului, conflictul cu greșala și contribuția către lume, toate se concentrează în jurul a trei puncte: 1. Fiul lui Dumnezeu. 2. Cuvântul lui Dumnezeu. 3. Biserica lui Dumnezeu. Ca să spunem pe scurt, noi evocăm o vedere încă unică a suveranității lui Hristos, a supremației Bibliei și a spiritualității Bisericii. Și în aceste sublimе adevăruri esențiale, noi încorporăm mesajul nostru către lume.

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 31-32. Sâmbătă 5-12 Aug. 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Acest număr al Farului îl scoatem dublu. El cuprinde o mulțime de articole pline de adânci învățături duhovnicești. El duce, ca totdeauna Vestea bună tuturor acelor care doresc lumină în suflet.

Dragostea Domnului ne va călăuzi mereu dacă vom ajuta și noi la răspândirea vestei mântuirii în Isus Hristos. Deci vom pune fiecare o piatră la clădirea împărăției viitoare, abonând un suflet necredincios ori un credincios sărac, care nu are din ce să plătească abonamentul.

Trimiteți 60 lei la casierul Farului, și veți primi toate numerile Farului din Iulie începând, până la Anul nou.

* * *

Scrieți adresa Dv. curat și cîteț. Primim atâtea adrese rău scrise.

* * *

Scopul nostru să fie: Farul în orice familie.

(Urmare din coloana III-a

în locașul Său, în Templul care a fost mereu al Său și pe care numai tu, ca un tiran, l-ai înstrăinat.

Nu-L refuza. Deschide-ți larg porțile inimii tale și atunci El va lua biciul mîniei Sale și va alunga hoarda Celui rău, în focul veșnic. El va curăți templul Său cel mai frumos și mai măreț, și va trona într-o inimă omenească, mică, dar minunată de glorioasă. El va trona în inima ta. Și atunci vei cânta și tu, sărmană ființă pămîntească! „Răuri de bucurii curg în viața mea, intrînd Isus în inimă”.

PEȘTERĂ DE TÂLHARI

de Marioara Pascu.

Ioan 2:13

Paștele Iudeilor erau aproape; și Isus S'a suit la Ierusalim.

Orașul era în fierbere. Străzile gemeau de mulțimea credincioșilor și a strănilor, curioși să cunoască religia lui Iehova-Dumnezeu. Marea sărbătoare a Evreilor atrăgea lume multă în Ierusalim.

Deasupra orașului sfînt se ridica mărețul Templu, dominînd cetatea și întreaga țară a Israelului, a cărui slavă și cunună era. Aici se cobora Iehova în mărire, ca să locuiască printre aleșii Săi. Deci Templul era atracția de seamă a tuturor oaspeților și spre el se îndrepta orice suflare.

Pe străzile înguste, prea înguste, se înghesuia o lume pestriță și sgomotoasă, cu mare grabă, strigînd și cîntînd. Un roi de negustori, cu marfa în spate, alergau cu înfrigurare strigînd, prin mulțime.

Dinspre Templul lui Solomon cobora o mare de capete, ce se legăna ca valurile unui ocean. Văzduhul vuia de urlete și sbierete de vire, de chiote și pocnituri.

Porțile falnicului Templu erau larg deschise și o gloată imensă intra și ieșea. În curtea Neamurilor, târgul era în toiu. Lângă ușă, înșirate, zeci de mese rotonde, încărcate cu mici piramide de monede selipitoare ca ochii celor ce le mînuiau, chemau pe călătorul străin, împreună cu stăpânii lor, care își făceau reclamă strigînd în gura mare. Aceștia erau micii bancheri și marii cămătari, care schimbau banii străinilor, veniți la Ierusalim, cu banii țării. Mai încolo, un sir de moșnegi și femei șezînd pe lezezi, țineau colivii de porumbei și turturele pe genunchi. La stînga o cireadă întreagă de boi, tauri, țapi și oițe blînde, aștepta să le vină rîndul când vor fi aduși ca jertfă de ispășire. Era o înghesuială și un clocot de bălcu mare. Cumpărător și vânzător, taur și bou, se întreceau în a mări vuetul târgului.

Un tânăr Străin din Galilea, înconjurat de un grup de tineri, simpli la vorbă și la port, se îndrepta tăcut dar senin spre Templu. Venise și El să Se închine în casa Tatălui Său și să vestească anul de îndurare al Domnului, unui popor care uitase binecuvîntările Lui părintești.

Lângă poartă Se opri neliniștit. Acesta era Templul lui Solomon? La vederea acestui tablou neobișnuit tresări și Se opri în poartă, rotindu-Și privirea peste forfoteala păgânească. Apoi Se întoarse întrebător spre ucenici. Chifa cel îndrăgănit I-a dat lămuriri: „Doamne, e mai aproape curtea Neamurilor decât târgul.” Atunci fața Lui pâlî și pieptul îi săltă. Un uragan începu să clocotească

puternic în ființa Lui dumnezească. Pumnii I se încheștară strîns și privirea părea că aruncă vâpăi. Era înfricoșat de frumos în mânia Lui sfîntă. Poporul guraliv părea că simte apropierea unei Ființe ciudate și se trase înapoi la vederea bărbatului în alb. Într-o clipită se făcu un gol împrejurul Său. Ridică mîna și glasul Lui de tunet cutremură și gloată și clădire: „Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari”. Și cum sta acolo în poartă, părea un arhanghel înfricoșător al judecării. Mulțimea electrizată, îl privea cu frică și neliniște, simțind un pericol apropiat. Toate privirile erau îndreptate asupra Lui. Ca fulgerul de iute, Isus apucă din mîna unui cioban biciul greu împletit din ștreanguri, îl ridică și-l șueră odată deasupra capului; dar când vru să-l repeadă în mulțime, aceasta se risipise deja, cu un strigăt sălbatec, spre celelalte porți, împreună cu vitele speriate.

Atunci Străinul se îndreptă spre bancherii speriați, care-și adunau cu mare grabă în saci avutul și cu o iuteală mînuioasă le răsturnă mesele, și banii se rostogoliră pe lespezi, zăngănind, iar stăpânii netrebnici dispărură ca fumul.

Templul se golise cu o repeziune uimitoare, de toată drojdia și gunoiiul păcatului. De ar fi văzut Solomon că toată truda lui de ani de zile, pentru slava Dumnezeului său, era astfel mînjită!

Zidurile înalte ale Templului se cufundară în tăcere. Isus se opri palid și oftă usurat. Tovarășii Lui se reculeseră din uimirea și irica lor, și-L priveau cu mare respect și dragoste. El Și-a curățit locașul!

El și azi stă la ușa Templului și așteaptă. Câte gânduri urâte, câte planuri murdare, câte vorbe păcătoase și fapte de osîndit nu sunt duse între zidurile acestui locaș! Azi, când El e cunoscut, e predicat, când mîntuirea Lui e vestită din toate părțile, când gloria Lui începe să cîntecă întreaga suprafață a globului nostru, când bucuria venirii Lui și a unei vieți veșnice, în mărire, ar trebui să umplă inimile tuturor, acum trebuie să vină El să curățească templul Său.

El și azi stă la ușa inimii tale, la ușa templului Său. Îl vei lăsa tu să intre? El și azi vrea cu Duhul dragostei Sale să alunge păcatele tale și cu sângele Său sfînt să spele fărădelegile tale. Îl vei primi tu?

Nu-L alunga și nu închide ușa inimii tale, când îi auzi chemarea duioasă. El te roagă azi să-l dai voie să intre în viața ta. Te roagă, auzi, te roagă, să intre în moștenirea Sa, în stăpînirea sa,

(Continuare în coloana I-a)

PUTEREA CREDINȚEI

de A. Popovici

Evrei 11:33—38.

Descrierea din textul nostru, e cea mai completă listă a persecuțiilor îndurate de credincioșii lui Isus. Natural, noi cei de azi, suntem prea mici și săraci în limbajul nostru, să vorbim de ei. Prigoana împotriva lor a fost atât de mare, că n'a mai existat milă, compătimire sau înduioșare. Chinurile au fost îngrozitoare. Au curs pâraie de sânge, au răsărit mii de morminte, iar doliul, jalea și durerea au intrat în sute de familii. Toate pentru credința în Isus. Și minunea e, că, cei prizoniți au îndurat și ei toate „prin credință”. N'au fost oameni mai tari ca creștinii, care în ciuda prigoanelor, au rămas. Prigoanele au putut distruge popoare, organizații puternice, dar nu pe creștini.

„Prin credință” au rămas săpați adânc în istorie eroii lui Isus. Numărul martirilor numai în cer poate fi cunoscut. Durerile îndurate „prin credință” numai acolo pot fi înțelese. Ce putere a dat ucenicilor curajul să cucerească lumea pentru Isus? Ce putere ține pe credincioșii slabi în luptă cu gladiatorii timpului? Ce putere a creat astfel de oameni? Și ce putere i-a păstrat prin vremurile grele și amare până în zilele noastre? Răspunsul e unul singur. Puterea credinței.

Dacă am căuta să vorbim de puterea credinței, va trebui să recunoaștem că ea are o

putere cuceritoare.

Autorul epistolei pomeneste: „au cucerit împărății...”, și se gândește la atâtea cuceriri făcute prin credință. Intreaga Biblie și istorie sunt mărturii clare pentru aceasta.

Puterea credinței face cuceriri aici pe pământ. Inima omului aproape că nu poate fi dobândită cu nimic, dar credința o robește. Ea e mai tare, mai nebiruită ca o cetate, și totuși credința intră și i-l așează pe Isus în ea. În mintea omului sunt atâtea gânduri, atâtea păreri, și atâtea crezuri pe care cu nimic nu le poți schimba, dar credința le răstoarnă, le smulge ca pe buruieni, iar în locul lor sădește adevărul biblic.

Pe lângă aceasta credința cucerește și în cer. Prin păcat, omul a pierdut dreptul cerului. Intrarea acolo i-a fost opriată. Soarta i-a fost pecetluită în chinuri și dureri, dezamăgiri și remușcări. În loc de florile Edenului, spinii și mărăcinii, în loc de odihna dulce, munca oboșitoare; în loc de prietenia caldă cu Creatorul, dușmănia neîmpăcată. Dar prin credință, iată că omul recapătă dreptul de liberă intrare în cer. Credința a cucerit și cerul. Zidul despărțirii dărâmat, porțile deschise, și cerul e primitiv. Ceva

mai mult. A cucerit și recunoștința cerului. Isus spune că cei credincioși vor primi cunună, că vor fi îmbrăcați în haine albe, că vor fi ospătați, mângăiați și înveseliți. Toate acestea, credința le cucerește pentru noi.

Deasemenea credința are o

putere lucrătoare.

Versetul 38 din text, scrie: „Ei de care lumea nu era vrednică...” Adică cei credincioși, aveau ceva, aveau o valoare mult superioară lumii. Acel ceva era sfințenia. Și în adevăr, au trăit vieți sfinte și curate.

Ea lucrează la transformarea vieții. Trebuie să ținem seamă că toți sfinții au fost oameni păcătoși. Și deodată, din mare păcătos a devenit un mare sfânt. Saul, prigoniterul și setosul după sânge de creștin, se schimbă în Pavel cel supus, care rabdă totul pentru Isus. Onisim, nefolositor altădată pentru Filimon, prin credință e de mare folos. Tălharul nevrednic să mai trăiască pe pământ, e invitat în cer.

Apoi cimentează și fortifică adevărul primit. E lucru știut că imediat după primirea credinței, în viața credinciosului apar ispitele. De aceea, ea prevăzătoare, simte lupta, zărește norul de furtună, și se întărește. Totdeauna adevărul primit, la început e legănat de orice vânt, dar mai târziu nu-l poate smulge nicio furtună. Ce încercări de a-l elinti din credință! Dar toate zadarnice. Foc, sabie, lanțuri, închisori, fereștrău, etc. unelte dureroase, dar neputincioase de a răpi adevărul din inimile urmașilor lui Isus.

În același timp restabilește starea lăuntrică. În inimile noastre se mai păstrează încă tulburarea, neliniștea, și nesiguranța. Dar ea vine și ne dă pacea, bucuria, răbdarea și siguranța. Înainte de credință, întocmai ca marea agitată, după credință, ca marea cu suprafața apei ca oglinda. Ce deosebire între starea lăuntrică după lucrarea credinței!

Și ca urmare am mai putea spune că credința are o

putere biruitoare.

Niciodată ea n'a fost biruită. Au fost cazuri când ea a fost isgonită, atunci lupta a fost pierdută, dar n'a căzut nici atunci frântă. Oricine citește versetul 34 din text, poate vedea clar aceasta. Felul de a spune acolo, arată biruința celor credincioși.

Biruire ispitele. Lumea întinde tava plăcerilor fiecărui credincios. Intotdeauna culoarea e atât de atrăgătoare, răspândește un farmec ne mai întâlnit. Ispitele nu numai că sunt multe și felurite, ci și

aranjate după gust, astfel ele au un magnetism puternic.

Biruire greutățile. Ura, batjocura, râsul, desconsiderarea, prigoana, durerea, etc., etc. toate sunt greutăți ivite în calea celui credincios. Bietul creștin din cartea lui Bunyan, câte piedeci a avut de trecut, câte greutăți în cale, dar le-a trecut pe toate. Căderea credinței nu e cu flori ci spini, nu e netedă, ci cu bulgări și grea.

Biruire îndoielile ce răsar în inima lui. Îndoiala e mreaja pe care Diavolul disperat o aruncă asupra celui credincios. Câte îndoieli, câtă cercetare și cântărire. E așa sau nu e așa. Cine știe cum va fi? — se întreabă cel credincios la început. Și la un moment dat totul se înșeninează. A trecut prin ceața îndoielii, a biruit.

Taina biruinții e că el are puterea lui Dumnezeu. „...harul Meu îți este de ajuns” — spune El credinciosului. Prin credință e unit cu Tatăl, așa că primește putere din puterea Lui. Va fi vreo forță în univers să-l biruie când e una cu Cel Atotputernic?

Iarăși e biruitor fiindcă are o armătură completă. În Epistola către Efeseni, 6:11—17, e icoana luptătorului echipat gata de luptă. Ce frumos e îmbrăcat cu toate! E armat până în dinți. Puterea îi curge din izvorul ei, prin armătură are siguranța contra săgeților dușmane, și pe deasupra mai capătă și curaj. Să nu fie biruitor?

Apoi mai are și ajutoare. Când luptă credinciosul, îi sare în ajutor întreaga natură. Soarele se oprește, flăcările focului nu mai ard, îngerii și corbii îi aduc hrană, cerul se întunecă, etc., etc. Câte forțe nevăzute nu stau în spatele celui credincios! Când sluga lui Elisei tremura de frica armatelor dușmane, Elisei se roagă și apar din necunoscut oștiri nenumărate și puternice. Iată secretul biruinții tuturor credincioșilor.

Dacă ai credință, păstrează-o ca pe cea mai scumpă comoară. Ea e siguranța vieții și garanția veșniciei. Dacă nu o ai, caută-o răvneste-o și cere-o fără întârziere. Prin ea ai totul, fără ea, nimic.

BISERICA DIN VARMAGA și jur. jud. Hunedoara, a avut la 4 Iulie o frumoasă serbare de evanghelizare. Scopul serbării a fost dărnici și milostenia. Cuvântul Domnului a fost vestit de fr. Mărza Ilie, Pavel N. și F. Popovici.

Pizma este josnică și lașă, căci se ascunde în umbră și lovește fără a îndrăzni să se arate.

DE LATÉNA

William Carey

Primul misionar al Indiei și părintele misiunii moderne.

Nașterea și copilăria lui.

S'a născut în satul Paulerspore, din Anglia, în 17 August, 1761. Tatăl lui era de meserie țesător. Adesea era chinat în cugetul său de întrebarea: „Ce va fi cu copilul?” La vârsta de șase ani, tatăl lui William ia postul de învățător și cantor la o biserică. Copilul era înzestrat cu o minte ageră, așa că părinții lui au început să-l învețe din sfânta Scriptură. În timpul acela era mare lipsă de cărți. Școlarii învățau totul pe de-a-rostul. Așa și William, într-o cameră, deoparte, învăța chiar și noaptea, repetând lecțiile de-a-rostul.

Pe pereții camerei sale, atârnavau mai multe colivii de păsări, cărora William le dădea de mâncare. Apoi mai erau cutii cu diferite insecte, precum și diferite plante și flori. Camera sa era asemenea cu biroul unui naturalist. Odată primi un dicționar de limba latină și, nu s'a lăsat până ce în scurt timp n'a învățat această limbă. Toate plantele, florile și insectele din camera lui aveau numiri latinești. Aceasta l-a inspirat ca să învețe, în scurt timp, multe lucruri din secretul naturii.

Tinerețea lui.

Din cauza deșteptăciunii sale, părinții lui s'au văzut siliți să-l dea mai departe la școală. Dar situația materială era așa de grea, încât William, care nu avea decât 13 ani, trebuia să lucreze în sat, ca să-și câștige pâinea. După trei ani de muncă grea, căzu bolnav. Boala l-a făcut așa de simțitor, încât nu putea să sufere razele soarelui, din cauza durerilor de cap.

Neputând suferi munca câmpului, el intră ca ucenic la cizmărie. Astfel, la 17 ani îl vedem în atelierul de cizmărie, cărpind ghetă. E vrednic de amintit, că în acele timpuri, chiar între cizmari se aflau oameni cu renume: poeți sau mari gânditori. Pe lângă timpul ce-l întrebuința în cizmărie, William petrecea până târziu în camera lui, studiind cărți plăcute, ca, descoperiri geografice, călătorii vestite și cărți religioase. Mai târziu William a fost silit să intre în serviciul unui comerciant, ceea ce nu era după placul său, căci n'avea destul timp pentru studiu și meditații. Totuși, el și-a găsit timp pentru lucrurile spirituale.

Pocăința lui.

Un om tânăr care lucrase împreună cu Carey la cizmărie avusese grijă de mântuirea sufletului său. Atunci când se întâlnea cu Carey, îi vorbea despre mântuirea prin Domnul Isus Hristos, ajutându-l mereu și cu cărți bune. După o

luptă lăuntrică el a ajuns la minunata convingere: „Isus și-a vărsat sângele și pentru mine, El este Mântuitorul Meu, de acum înainte Lui trebuie să-L aparțină viața mea”. După aceasta, William, datorită caracterului său tare și statornic, și-a pus toate silințele să devină un apostol al lui Hristos. El vizita adunarea împreună cu prietenul său. Odată predicatorul l-a invitat să vorbească. Predica lui a avut o mare influență asupra ascultătorilor.

Căsătoria lui.

După câțiva ani s'a căsătorit cu cumnata vechiului său stăpân. Au urmat ani grei de suferințe și lipsuri. Cu toate acestea, el vizita regulat serviciile divine și alte întruniri religioase. Biserica unde el a început prima dată să predice, i-a propus să rămână ca predicator permanent. Aceasta a fost în 10 August, 1785, când William a devenit predicator.

William Carey ca predicator.

În acest prim pas, Carey a fost sprijinit bănește de biserica din orașul Muleton. Din cauza stării sărăcăcioase a membrilor, ajutorul nu era îndeajuns. Atunci el ocupă un oarecare timp postul de învățător. Însă, din cauza greutăților și a lipsurilor, el fu nevoit să se ocupe din nou cu cizmăria. Cu toate că aceasta nu corespundea cu starea lui de predicator, totuși era mai bine să câștige prin muncă cinstită decât să ceară ajutorul altora. Cinste și slavă să fie tuturor acelor oameni, care nu se tem de nicio muncă, pentru ca să se susțină singuri, neașteptând ajutor dela alții.

În timpul lucrului său la cizmărie, i-a căzut la îndemână o carte despre călătoriile căpitanului Cook, care descria popoarele negre și galbene, pe care Cook le văzuse în timpul călătoriei sale. *Dragostea față de Isus i-a umplut inima*, și gândul că popoarele acestea trăiesc în întunecul păgânismului, neștiind nimic despre Hristos, care a venit să aducă mântuire lumii întregi, a venit să-l chinuiască. Pe atunci erau vreo câțiva misionari în țările păgâne care lucrau cu o deplină lepădare de sine, pe cont propriu. Nu era nicio societate misionară. În societatea predicatorilor din care făcea parte Carey, s'au găsit numai doi oameni în care s'a trezit interesul misionar.

Cu cât Carey se adâncea în cugetările sale cu privire la starea lumii, cu atât mai clar înțelegea că Creștinismul a rămas prea dator păgânismului. *Sufletul său ardea totdeauna, fie că stătea la amvon sau pe scaun la cizmărie*. Atât la

conferințele regulate ale predicatorilor, cât și în timpul întâlnirilor ocazionale, el căuta să întipărească în sufletul tovarășilor, datoria misionară. Toate piedecile din partea prietenilor, n'au putut să-l oprească, el ridica din nou aceeași chestiune misionară spre judecare.

În anul 1789 Carey este invitat ca predicator în biserica din orașul Leicester. Aici, împreună cu alții, care erau influențați de acest gând, a început să pregătească temeinic terenul pentru organizarea societății misionare.

În sfârșit, în anul 1792 el și-a ajuns ținta, cu ocazia unei conferințe când a vorbit din Isaia 54:3—4. Subiectul predicii Dumnezeu și încreați lucruri mari pentru Dumnezeu. Această predică a influențat întreaga conferință. Toți au fost de părere ca, la conferința predicatorilor, să se pregătească planul pentru înființarea societății misionare, cu scopul de a răspândi Evanghelia între păgâni. Aici s'a făcut începutul marelui lucru misionar, care a cuprins întreg globul pământesc.

Vieța ascunsă.

În prima carte a Împăraților, găsim scris despre vizita împărătesei din Seba, făcută lui Solomon, înțeleptul rege al lui Israel. După o povestire veche se spune că regina, dornică de a afla cât mai mult din înțelepciunea lui Solomon, a adus printre darurile ei prețioase de aur, mirodenii și pietre scumpe, și două buchete de flori foarte frumoase. La vedere ambele erau la fel. Dar unul din ele era din flori naturale, iar celalalt era din flori artificiale (false). Regina îi zise regelui să aleagă, care din aceste două buchete este din flori naturale.

Fără să stea pe gânduri, regelul ordonă să se aducă în sală câteva albine. Îndată aceste insecte, datorite de Creatorul cu instinctul de a cunoaște natura, se așezară numaidecât pe florile naturale. Astfel alegerea fu făcută.

Nimeni nu poate înșela pe Dumnezeu printr-o religie mincinoasă. Dacă oamenii se înșală adeseori, când încearcă să aleagă pe adevărații creștini, dintre cei falși, Dumnezeu însă îi cunoaște îndată; nu după fețele lor pioase, ci după viața lor ascunsă și după parfumul lăuntric al sufletului lor.

Ce samănă omul aceea va și secera”. Galateni 6:7.

Scumpul meu cititor, cu care din aceste două buchete de flori se aseamănă viața ta?

L Â N G Ă F Â N T Â N Ă

de D. Pascu.

În viața strămoșilor din Biblie, fântânile au avut un rol deosebit, și pe lângă ele s'au petrecut întâmplări frumoase, vrednice de pomenit.

Sotia lui Isaac, Rebeca, a fost văzută vrednică să devie soția omului binecuvântat de Dumnezeu, lângă fântâna unde a stâmpărat setea bătrânului Eliezer și a cămălelor care l-au purtat pe aceste locuri.

Tot lângă fântâna din Haran a cunoscut și a început să iubească Iacov pe Rahela, fata-păstor din deșertul Arabiei.

Lângă fântână, în ținutul stâncos al Sinaiului, a întâlnit Moise fetele pe care le-a ajutat să-și adape turmele și dintre care și-a luat soția.

Lângă fântâna lui Iacov, în Samaria a întâlnit Isus

o femeie

Cu venirea lui Isus, omenirea a intrat într-o epocă revoluționară, nu revoluție politică, ci socială-religioasă.

Cu toate că Grecii de pe vremuri au avut o civilizație neîntrecută, femeile lor nu s'au bucurat de nicio considerație. Ele nu puteau contribui cu niciun bine și nu puteau produce nimic în public. Un poet al lor le numea „plaga societății”, iar frumoasa și înțeleapta soție a lui Pericle, Aspazia, era să fie ucisă pentru că și-a permis să stea de vorbă cu prietenii soțului ei, conducător al poporului, în casa ei.

La Evrei, cu toată concepția lor înaltă religioasă, o femeie prinsă în adulter era ucisă cu pietre, fără milă, pe când numele bărbatului nici nu era pomenit.

Isus a pus capăt acestei concepții și în cei trei ani ai misiunii Sale a căutat să scoată la iveală valoarea femeii. Femeile L-au ascultat. Maria din Betania îl ascultă șezând la picioarele Lui. Femeia păcătoasă îi spală picioarele cu lacrimi, iar Maria din Magdala plânge sub crucea Lui și stă de sîrajă lângă mormânt.

Maria, mama lui Isus, era o femeie sfântă. Ea și-a îndeplinit chemarea de a crește pe cel mai înțelept și mai curat Om, văzut de pământul acesta. Isus a văzut femeia prin ființa mamei Sale și

i-a cunoscut valoarea. De aceea a respectat-o și a ridicat-o.

Ucenicii Lui s'au mirat că El stă de vorbă cu o femeie. Dar Isus le spune că voia Tatălui este să mântuiască și pe bărbați și pe femei, deopotrivă.

O femeie religioasă

È interesant că oamenii, în majoritatea lor, nu resping ideea de religiozitate. Religia a devenit un ultim refugiu, ținut totdeauna în rezerva gândirii. Religia a devenit un fel de pavăză, scut după care, în momentul prielnic, oamenilor le place să se ascundă. Religia a devenit un fel de podobă pentru zile de sărbătoare, o haină frumos cusută, care face să strălucească exteriorul. A devenit un subiect de discuție lungă, în privința vechimii și temeiniciei sale.

Când Isus pomeneste femeii despre religie, ea se agată de nimicurile de mai sus. Ea face deosebire între Evreu și Samaritan, între templul din Ierusalim și altarul de pe muntele Samariei. vorbește de vechimea fântânii din care se adapă și de moși și strămoși care au beut apă din această fântână.

Isus a venit să aducă o religie a sufletului. Ceva ce trebuie să formeze sâmburele de vicață din om și care să formeze exteriorul său. Isus a venit să schimbe aluatul cel vechiu și să facă o frământătură nouă. El a venit să rupă haina de sărbătoare ce acoperă murdăria lăuntrică, să sfărme scutul după care oamenii fiind ascunși, cred că pot face ce vor.

Isus a venit să cheme jos pe oameni de pe muntele Samariei, să-i scoată dintre zidurile frumos sculptate și împodobite ale templului, și să-i aducă la Dumnezeu. „Dumnezeu”, a spus Isus, „este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr”. El este pretutindeni și cel ce dorește să I se închine, îl va găsi la câmp, la fântână, pe mare, în pădure. Dumnezeu este nemărginit și sufletul închinătorului îl găsește în tot locul. Și când îl găsești pe Dumnezeu, ai religie, ai viață.

O femeie păcătoasă

Dar mare i-a fost mirarea femeii că Isus n'a venit să critice

numele de religie, purtat de oameni, dar a venit să arate grozăviile păcatului ce murdăresc viața oamenilor.

Și femeia aceasta, care vorbea despre religia strămoșească, despre biserică și altar, era o femeie ce trăia în desfrâu. Isus îi spune că până acum schimbase cinci bărbați, iar acela cu care trăia acum, era bărbatul altei femei. Ea a distrus șase case, a lăsat plângând șase soții cu copiii, care nu știau ce e un cămin condus de un tată cinstit. Da, oamenilor le place să trăiască în murdăria păcatului și le place s'o acopere cu haina frumos cusută a religiei, a bisericii, a credinței moșilor și strămoșilor. O asemenea religie nu dă nimic sufletului, ci-l chinuie și-l îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu.

O femeie mântuită.

Dar Samariteanca păcătoasă se pocăise în fața lui Isus. Ea-și mărturisește păcatul înaintea lui Isus, și-și exprimă dorința sufletului după apa vie, de care să nu mai înseteze niciodată. Dela Isus atunci a plecat o femeie cu păcatele iertate, a plecat un suflet mântuit. A intrat în cetate cu o cântare de biruință pe buze. A mers ca un martor al adevărului. S'a dus să spună cetățenilor că se merită să trăiască o viață curată, o viață cu Dumnezeu, căci în o asemenea viață sufletul își găsește tot rostul.

Femeia a plecat spre cetate, plină de bucurie să ducă vestea mântuirii la păcătoși. Biblia ne spune că femeia a adunat în jurul ei o mare mulțime de oameni și i-a dus la fântâna unde era Isus, unde acești Samaritani au crezut în Domnul și au fost mântuiți. În Isus au găsit religia nouă a sufletului. Au găsit pe Dumnezeu și au găsit calea către raiu. În Isus au găsit apa vieții, care le-a stâmpărat setea. Vino și tu la Isus, căci orice religie ai avea, fără El religia ta e fântână crăpată ce nu conține apă. În Isus găsești religie, adevăr și viață.

O FRUMOASĂ și lungă misiune face fr. Coltea G. seminarist, prin județele Someș și Cluj, dela data de 13 Mai și până în Septemvrie. Frații se bucură mult de lucrarea ce se face în mijlocul lor.

Puterea rugăciunii

de M. Dumitrașcu.

„...Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. Iacov 5:16.

„Pe când Se ruga, I s'a schimbat înfățișarea feței”. Luca 9:29.

Biblia ne vorbește mult despre oamenii rugăciunii și ni-i înfățișează ca pe niște eroi. — Eroii care au săvârșit fapte mari, nu cu mînuirea armelor pămîntești, ci prin rugăciune.

Evangelistii ne descriu pe Domnul Isus ca omul rugăciunii. El s'a rugat și în public, dar în special ni-L descriu ca omul rugăciunii ascunse.

După botez, Domnul Isus s'a retras în pustiu, timp de 40 zile, în post și rugăciune. Astfel a înțeles El să se pregătească și să se înarmeze pentru marea lucrare pe care venise s'o desfășoare pe pămînt. În timpul activității Sale, timp de 3 ani și jumătate, cât a durat lucrarea Sa publică, evangheliștii spun că El avea obiceiul ca, după ce dădea drumul norodului ce venea să-L asculte și-Si trimetea ucenicii unde avea de gând să-i ajungă, Se retrăgea într'un loc singuratec, de preferință pe munți, și aici Se ruga. Au fost nopți pe care El le-a petrecut în întregime rugându-Se. El a simțit nevoia de a reîmprospăta mereu legătura cu Tatăl ceresc, sufletul Lui dorea să respire în atmosfera cerească și alt mijloc nu avea decât rugăciunea. Singura bucurie, singura plăcere și desfătare, în timpul prăbegiei Sale pe pămînt, a fost întâlnirea cu Tatăl ceresc, în rugăciune.

În descrierea schimbării la față a Domnului Isus, ni se spune că acolo, pe munte, unde se suise să Se roage, cei trei ucenici luați de El, dormeau în timp ce El Se ruga și „pe când Se ruga, I s'a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcăminte I s'a făcut albă strălucitoare”. Când ucenicii s'au trezit au rămas uimiți, văzând această schimbare minunată. Tot Biblia ne mai spune și despre Moise că, din pricină că vorbise cu Domnul, pielea feței lui strălucea în așa fel, că copiii lui Israel nu se puteau uita la fața lui. Exodul 34:29.

Din toate acestea învățăm că legătura continuă cu Dumnezeu în rugăciune, a celor răscumparați prin credință în jertfa Domnului Isus, aduce schimbări ui-

mitoare în viața lor de creștini. Trăsăturile feței, vorba lor, purtarea lor și îmbrăcăminte lor se deosebesc de a celorlalți. Toate radiază de lumina cerească și uimește pe cei din jur. Dacă se întâmplă însă, ca această schimbare să nu se vadă în viața multora, aceasta se datorește faptului că rugăciunea ascunsă lipsește din viața lor. Moleșala, lipsa de bucurii de care se împărtășeau altădată unele biserici se datorește sărăciei în viața de rugăciune. Orele de rugăciune ale bisericii sunt neglijate de membri. Ce trist e când vezi la orele de rugăciune numai câțiva membri! Pentru mulți, ora de rugăciune nu are atîta importanță. Ce mare gresală săvârșesc cei ce nu prețuiesc orele de rugăciune! Ei singuri se lipsesc pe ei și întreaga biserică de bucurii și binecuvîntări după care sufletele lor lăncează. Ora de rugăciune familială lipsește din multe case creștine și nu trebuie să ne mirăm atunci când diavolul reușește adesea în familiile creștine să strecoare neînțelegeri și trai rău, iar viața copiilor începe să se înstrăineze tot mai mult de Dumnezeu.

Indemnul Domnului Isus sună: „Intră în camera ta, închide ușa după tine și roagă-te Tatălui în ascuns”. Câți în zilele noastre trăiesc aceste cuvinte, acest indemn minunat al Domnului Isus? Cred că sunt puțini aceia și sunt cunoscuți prin felul lor de viață binecuvîntată, pe care o trăiesc spre slava lui Dumnezeu. Sunt unii care spun că au prea mult de lucru și deci n'au timp de rugăciune, uite însă că timpul petrecut în rugăciune este timpul cel mai bine folosit. Spurgeon, marele predicator baptist, spunea că atunci când are mai mult de lucru, atunci simte nevoia să se roage mai mult, căci poate lucra mai mult și mai bine.

Un pictor creștin, voind să arate că timpul petrecut în rugăciune nu este pierdut, a pictat un tablou care înfățișează pe un țaran cu plugul pe brazdă și care la un moment dat, îndemnat de Duhul, oprește plugul, îngenuchiază și se roagă. În timp ce el se roagă, un inger mână mai departe plugul. Frumos și adevărat a înfățișat pictorul realitatea!

Timpul petrecut în rugăciune nu este pierdut. Să luăm un exemplu: Doi oameni sunt la coasă. Unul din ei, văzând că coasa nu mai taie bine, se oprește ca s'o bată. Celălalt vede și el că nici coasa lui nu taie așa bine, dar își zice că pentru a bate coasa îi trebuie timp și el nu vrea să piardă timpul cu bătutul coasei, mai bine cosește înainte. Și astfel muncește din greu și fără spor pe când celălalt, terminând cu bătutul coasei, începe să cosească cu spor și fără atîta trudă. Ajunge pe cel ce a cosit în timp ce el și-a bătut coasa și cu siguranță îl va lăsa și în urmă. Cred că sunteți de aceeași părere cu mine, că cel ce a cheltuit timp cu bătutul coasei, a lucrat mai înțelepțeste decât cel care a cosit cu coasa nebătută ca să nu piardă timp. Așa este și cu cel ce folosește timpul în rugăciune. Va progresa în toate și va fi binecuvîntat de Domnul în tot ce va face spre slava Sa.

De ce a dat Domnul sfatul să intri în cameră și cu ușa închisă să te rogi? Existau pe vremea Domnului oameni cărora le plăcea să se roage pe la colturile străzilor numai pentru a fi văzuți de oameni, lăudați și considerați ca oameni evlavioși și pentru a lovi în obiceiul acesta, care-I dispăcea, a dat acest sfat, dar în el se ascunde ceva mai mult. În camera ta, cu ușa închisă, singur cu Dumnezeu, liber și despărțit de lume, poți să deschizi inima și să spui Tatălui ceresc toate ale tale.

Un băiat credincios care cetise indemnul Domnului Isus de a intra în cameră și a închide ușa, obișnuia în fiecare zi, la orele 12, să se urce în podul unui grajd și să se roage. După ce se urca în pod, trăgea și scara după el. Un om a observat aceasta, în câteva zile, la rând și l-a întrebat de ce se urcă în pod. El a răspuns, la stăruințele omului, că se urcă pentru a se ruga. Atunci omul a spus: „Bine, dacă te urci pentru a te ruga, de ce tragi și scara după tine; ce rost are faptul acesta cu rugăciunea?” Băiatul a răspuns: „Domnul Isus a zis că atunci când voim să ne rugăm, să intrăm în odaia noastră și să închidem ușa după noi și fiindcă podul nu are ușa, ci numai scară,

(Continuare în pag. 11-a)

PATRU FETE RENUMITE

de Earl Truța.

Continuare

Fata imortalizată de Isus — Maria din Betania.

Luca 10:38: „Ea avea o soră numită Maria, care s'a așezat jos la picioarele Domnului, și asculta cuvintele Lui". În această fată din Betania găsim trei calități vrednice de laudat și urmat:

1. Spirit de a primi lucrurile spirituale. Ce ucenică umilă! La picioarele Domnului, liniștită, ascultând fiecare cuvânt. Noi rămânem lipsiți de multe ori de sfaturi bune, de îndemnuri, fiindcă nu avem timp să stăm liniștiți să-L ascultăm. El are nevoie de urechea noastră, de atenția noastră ca să ne împartă secretele Lui. În timpuri de liniște adâncă, inima găsește tovarășia Lui dulce. Suflete care stau netulburate, odihnite, vor auzi vocea lui Hristos.

2. O pricepere spirituală. Luca 10:42. „Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua".

Maria este muncitoare, Maria este vișătoare. Ar trebui să trăiască bine laolaltă și să se înțeleagă. Și în viața noastră, ne trebuie ambele laturi. Fiecare persoană să se cerceteze să vadă care dintre aceste două calități este mai tare în caracterul lui și să caute să întărească partea mai slabă. Cine este asemănătoare cu Marta să cultive spiritul Mariei. Cine este ca și Maria, să știe că trebuie să și muncească. A sta la picioarele lui Isus trebuie, pentru că să urmezi pașii Lui mai târziu. Apostolul Pavel, a muncit mai mult ca toți ceilalți apostoli, totuși a și stat mult la picioarele Lui. Apostolul Ioan, care a stat rezemat pe pieptul lui Isus, a fost numit și fiul tunetului. A servit mult, fără să fie împărțit cu multă slujire, a fi gânditor și totuși ascultător al Cuvântului, iată o propoziție frumoasă a vieții cerești.

Maria a ales partea mai bună. Sunt multe lucruri bune în viața aceasta din care să alegem. Dacă alegem cele sfinte și cele cerești, acestea nu ni se vor lua niciodată. Casă, sănătate, poziție, studii, — toate sunt bune la locul lor, — dar ele nu sunt cele mai bune. Ele nu ne vor satisface și nu vor dura. Mai de vreme sau mai târziu ele ne vor părăsi și ne vor lăsa fără speranță. Un singur lucru este mai excelent — partea cea bună. Pentru Maria, partea cea bună a fost Persoana și cuvintele lui Isus Hristos. Dela Hristos primim iertare, prietenie cu Dumnezeu, curățenie, nădejde. Aceasta este partea cea bună care nu poate fi pierdută. Boala n-o poate vesteji, focul n-o poate mistui, forța n-o poate zdrobi, moartea n-o poate distruge. Ea va supraviețui tuturor. Noi putem să alegem. Destinul nostru este în alegerea noastră.

3. Supunerea liniștită. Ioan 11:20.

„Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte, iar Maria ședea în casă". Maria a fost iar gânditoare, și gândurile ei au ținut-o pe loc. Când Isus a venit, Marta s'a dus la El și a vorbit cu El. După aceea s'a dus și a chemat în taină pe soră-sa Maria, și i-a zis: „A venit învățătorul și te cheamă" Maria, cum a auzit, s'a sculat iute, și s'a dus la El. Prietenul lor a venit. El vrea să o vadă pe Maria, care a fost ucenica Lui bună, la toate vizitele Lui în casa lor.

Credința Mariei a fost iute și a făcut-o să se scoale iute. Credința ei este mai veche, mai crescută, mai matură decât a Martei. Ea s'a întărit la picioarele lui Isus. El a chemat-o și ea a alergat. Ajunsă la Isus, cuvintele ei sunt aceleași ca și ale Martei. „Dacă ai fi fost aici, n'ar fi murit fratele meu". Dar ea e la picioarele Lui iarăși. Ea arată o atitudine de umilință adâncă, de o inimă împovărată, sfâșiată, de un spirit smerit. Ea arată o atitudine de reverență profundă, de omagiu umil, de devotare iubitoare, de recunoștință pentru venirea Lui și prietenia Lui, care se ține până în acest moment tragic. Ea arată o atitudine de rugăciune sinceră. Cea mai adâncă rugăciune a credinței ei poate fi exprimată numai în limbajul mut dar elocvent al trupului ei prosternut la picioarele Lui. Este atitudinea supunerii, și a încrederei.

De trei ori a fost Maria la picioarele lui Isus. Prima dată pentru învățătură, pentru instruire. A doua oară era pentru mângâiere. O vedem a treia oară la picioarele Lui, pentru serviciu. Ioan 12:3. „Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus, și l-a șters picioarele cu părul ei".

Nici un apostol nu a jertfit așa de mult ca și Maria, pentru Isus, fiindcă mirul ei a fost foarte costisitor. Acest act arată iubirea ei plină de recunoștință. Isus a fost Persoana asupra căreia ea a vărsat iubirea ei supremă. Ea arată stimă profundă și personală față de Isus. Ea dovedește supunere și omagiu. El este Suveranul inimii sale, Regele sufletului ei, Domnul vieții ei, Mesia națiunii, Mântuitorul oamenilor. Uitând pe cei din jurul ei, Maria l-a șters picioarele cu părul ei. Iubirea se ridică de asupra legilor de bună purtare, și îndrăznește să fie original.

Natural, fapta ei a fost criticată, dar Isus a apărat-o. El a apărat nevinovăția, de limbi rele, iubirea, de sgărzenia rece. Isus singur explică fapta ei. El a spus că ceea ce a făcut Maria a avut o legătură cu moartea Sa, că a fost făcut către Persoana potrivită, Lui și nu sora-cilor, și că a fost făcută la timp potrivit,

înainte de moartea Lui.

Iubirea sincer oferită lui Isus nu poate fi risipă. În cazul de față, Maria s'a bucurat, ucenicii au învățat o lecție bună. Isus a fost onorat, și lumea a primit o învățătură splendidă. Și noi putem primi criticele lumii, dacă Isus este mulțumit de fapta noastră și ne apără.

Gospodina îngrijorată — Marta.

Caracteristicile acestei femei îngrijorate sunt:

1. Ospitalitate. Luca 10:38. „Pe când era pe drum, cu ucenicii Săi, Isus a intrat într'un sat. Și o femeie, numită Marta, l-a primit în casa ei".

Marta este aceea care îl primește frumos pe Isus, în casa ei. Ea face ca El să fie comod, ea este aceea care este dornică de a-L servi.

2. Energie. „Marta era împărțită cu multă slujire". „Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit înainte".

Marta lucra fără încetare — cu o energie mare. Ea a vrut să-L servească pe Domnul cu mâinile ei proprii, cu munca ei.

3. Îngrijorată. „A venit repede la El, și l-a zis: „Doamne nu-Ți pasă că sora mea m'a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute". Isus o mustră: „Pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu". Și Ți arată ispitele care sunt într-o viață lucrătoare până la risipă. Ea a fost îngrijorată de lucrurile preamici. Nu că l-a servit, ci că a fost frământată în serviciul ei. A servi a devenit o povară. După cum o haină grea împiedecă o alergare, tot așa lucrul Martei în casă, a împiedecat-o în drumul ei spre lucrurile cerești. Ea a fost împovărată de spălarea vaselor, de curățirea casei și gătitul mâncării. Ele i-au răpit pacea, liniștea sufletească. Și nu se merită ca partea noastră spirituală să sufere din cauza supei și pâinii. În ziua mare când Hristos se găsește în casa noastră sau cu copiii Lui, lăsați ca să înțelegem că: „un singur lucru trebuie" — lucrul spiritual.

4. Cunoștința de lucrurile spirituale. Ioan 11:24. „Știu" l-a zis Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi".

Cu toată grija Martei, ea a auzit și din învățătura lui Isus. „Știu că orice voi cere dela Dumnezeu, Ți va da". Dar cunoștința ei a fost foarte limitată.

Ea credea că puterea lui Isus este limitată de spațiu. „dacă ai fi fost aici, n'ar fi murit". Isus a avut aceeași putere în Berea ca și în Betania. Ea credea că puterea Lui este limitată de timp. „Dacă ai fi fost", dar acesta este trecut. „Știu că va învia la înviere", dar acesta este în viitor. El este același, ieri și azi și mâine. Ea credea că puterea Lui este li-

(Continuare în pag. 8-).

CUM PRIVESC EU DĂRNICIA

de Austin Crouch, tr. de Păuna Indreica

„N'am să mai scap niciodată de cererile de a fi darnic?“, m'a întrebat unul la ieșirea din biserică, după o astfel de cerere. Răspunsul a fost clar: „Nu“. Nevoia dărnicii e veșnică și va fi astfel până la sfârșitul veacurilor. Dar de ce dorește creștinul să scape de dărnicie? Natural, pentru că are o concepție greșită despre ea.

1. Eu privesc dărnicia ca pe o datorie.

Unii poate consideră datoria ca pe un cuvânt demodat, care sugerează o virtute demodată. Dar ea nu e învechită, căci trăiește încă în vocabularul creștinului și în Biblie. Iar una dintre datoriile înscrise în Biblie, e și datoria de a da.

Când, tânăr fiind, am ajuns la convingerea că e de datoria mea să dau pentru sprijinul cauzei Domnului, — să dau după puterile mele și fiecărei faze din lucrul Lui. Această convingere, adâncă și statornică, am primit-o în urma studierii Bibliei cu privire la dărnicie, în mod stăruitor și îndelungat.

Datoria nu e un cuvânt rece și aspru. E cea mai nobilă și sfântă vorbă. Ea e amestecată în cele mai sfinte și mai plăcute legături din viață. Soții au datorii față de soțiile lor, iar acestea față de soții lor. Părinții au datorii față de copii, iar copiii față de părinți. Relația noastră față de Dumnezeu și de Hristos ne ține strâns uniți cu legături tari, plăcute și veșnice. Atât rațiunea cât și revelația dovedesc faptul că această legătură ne impune datorii, iar una dintre aceste datorii e aceea a dărnicii. „Datoria“, zicea Lacardaire, „este cea mai măreață dintre idei, fiindcă ea cuprinde ideea de Dumnezeu, de suflet, de libertate, de responsabilitate și de nemurire“. Dărnicia este o datorie, și e mai mult decât atât.

2. Privesc dărnicia ca pe un privilegiu.

Opera binefăcătoare a lui Dumnezeu pentru și printre oameni, e mai mare și mai glorioasă decât își poate închipui mintea noastră. E cea mai mare ca întindere în spațiu și e cea mai mare în timp, căci cuprinde toate veacurile trecute și viitoare. Se spune că e cea mai glorioasă dintre între-

prinderi din cauza scopurilor ei — mântuirea oamenilor și gloria lui Hristos.

Prin dăruirea banilor mei, eu pot lua parte la înfăptuirea acestei opere a lui Dumnezeu. Da, prin darurile mele pot fi părtaș cu Dumnezeu. Ce ocazie frumoasă pentru mine! A mi se da o astfel de favoare, înseamnă pentru mine mai mult decât acelea date de edictele tuturor președinților, a regilor și a puternicilor pământului. La o astfel de favoare râvnesc până și îngerii.

3. Privesc dărnicia ca pe o plăcere.

A ști că un lucru place lui Dumnezeu și îi mărește dragostea pentru tine, te bucură. Acel care dă cu plăcere e asigurat atât de faptul, că, va fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, cât și de aceea că Dumnezeu îl va iubi; „căci pe cine dă cu bucurie, îl iubeste Dumnezeu“.

Domnul nostru a zis: „E mult mai bine să dai, decât să primești“. Toți știm din experiență că e foarte plăcut să „primești“, dar să „dai“, așa cum spunea dr. Broadus, „e un lucru mult mai plăcut; iar plăcerea pe care ni-o procură dărnicia nu e trecătoare, ci ne dă satisfacere continuă“.

Nu trebuie să considerăm dărnicia ca un sacrificiu. E adevărat că trebuie să se lipsească de ceva pentru a da; dar a te lipsi de ceva ce-ți place, pentru a face ceea ce-ți place mai mult, nu înseamnă a sacrifica. A da pentru ajutoarea bolnavilor, a celor lipsiți și pierduți, ne produce mai multă plăcere, decât dacă ne-am fi satisfăcut o poftă egoistă. Nimic nu poate da unui creștin o bucurie mai mare decât binefacerea. Lucrul acesta îl poate face pe o scară întinsă și în mai multe țări, dând din argintul și aurul său. Dărnicia, dărnicia de bună voie — e o plăcere, chiar e mai mult decât o plăcere.

4. Privesc dărnicia ca pe un act de închinare.

Inchinarea este expresia adorației, a dragostei, a recunoștinței și a cinstei. Dr. Ioan Hall zice: „A te închina lui Dumnezeu înseamnă a recunoaște pe căi potrivite valoarea Lui“. Există mai multe căi prin care ne putem exprima ceea ce simțim față de El, iar dărnicia este una dintre ele.

În Biblie bărnicia e adeseori

amintită în legătură cu închinarea, de unde reiese că e o parte din ea. De trei ori pe an, tuturor bărbaților din Israel li se cerea să meargă înaintea lui Dumnezeu, la locul de închinare. „Și să nu vină cu mâna goală; fiecare trebuie să dea după puterile sale, după binecuvântarea Domnului Dumnezeuului tău, care ți le-a dat“. Psalmistul zice: „Dă Domnului gloria pe care o merită numele Său, adu un dar și vino în curțile Sale“. Când magii au venit înaintea copilului Isus, ei „s'au aruncat cu fața la pământ și i s'au închinat; apoi și-au deschis vistierile și i-au adus daruri: aur, smirnă și tămâie“.

Dumnezeu ține socoteală de dărnicia ta. „Când faci milostenie s'o faci în ascuns; iar Tatăl care e ascuns, te va răsplăti la arătare“. Lui Corneliu i s'a spus: „Rugăciunea ta a fost ascultată și Dumnezeu și-a adus aminte de milosteniile tale“. O dărnicie zărată onorează pe Dumnezeu. Ea înseamnă iubirea și recunoștință față de El și e inspirată de dragostea lui Dumnezeu. Vechiul Testament spune bine când zice: „Poți da fără dragoste, dar nu poți iubi fără a da“. Dărnicia e un act de închinare; de aceea laudă pe Dumnezeu prin ceea ce ai și ești.

Patru lete renumite.

(Urmare din pag. 7-a)

mitată de rugăciunea Lui către Dumnezeu. Isus s'a rugat, dar El n'a fost limitat de rugăciune. El este viața, nu cere viața.

5. Credința. Ioan 11:27. „Da, Doamne“. I-a zis ea, „am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu“.

Credința Martei a fost greu încercată, de absența Lui Isus, de întârzierea Lui, de pierderea lor mare. Era ca într-o noapte întunecoasă. Dar Isus o învăța încet că El este învierea și viața, cine crede în El, chiar dacă ar muri, va trăi. Astfel, credința Martei crește și se întărește, înțelegând că toate speranțele ei în El, în trecut și în viitor, sunt în Persoana Sa, înaintea ei. „Crezi lucrul acesta?“ „Da Doamne“. I-a zis ea, „am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume“. Dacă primim pe Hristos cu credință, noi vom găsi mai mult decât am pierdut. El ia dela noi — să ne dea mai mult, să ni se dea pe El însuși mai deplin. „Făcă-ți-se după credința ta!“

Congresul Alianței mondiale Baptiste în Statele-Unite

În momentele când scriem aceste șire, se ține în orașul Atlanta, statul Georgia, America de Nord, congresul Alianței Baptiste Mondiale. La acest mare congres, ce se ține din cinci în cinci ani, de obicei vin mii de delegați din toată lumea. De data aceasta, delegații din cele 66 de țări și popoare deosebite, trec peste toate așteptările, căci întrunirea se ține într-o țară liberă și cu adevărat civilizată, în care nu numai creștinii baptiști, ci toate credințele religioase sunt absolut libere.

La acest congres noi suntem reprezentați prin trei delegați, frații: I. Cocuț, Luca Sezonov și D. Pascu. Fr. Cocuț, secretarul general al Uniunii noastre, este trimisul frăției noastre și

știm că, ajutat de ceilalți doi frați delegați, care au jertfit și jertfesc timp și bani, ne-a reprezentat cu multă demnitate. Frații trebuie să știe că nu facem ce vrem, ci ceea ce putem. Hotărîrea ca să plece președintele și secretarul, ca trimiși ai Uniunii baptiste din România la acest congres, bună cum este, nu putea fi îndeplinită, fiindcă în așa lucru vorbește și banul.

Rugăciunea noastră către Domnul este ca El să binecuvinteze lucrarea congresului și să dea putere fraților noștri reprezentanți a lucrărilor pentru cauza Evangheliei.

În numerele viitoare vor urma rapoarte despre lucrările congresului.

IOAN SOCACIU

ÎN LUCRUL TĂU.

de Popa N. Petrică.

*În lucrul Tău, o Doamne, mereu aș vrea să fiu,
În lumea păcătoasă să-ți fiu un templu viu.
Spre veșnica lumină pe alții să-i conduc,
Din lumea întunecată la Tine să-i aduc...*

*Cu mintea și cu gândul, mereu să stăruiesc,
Ca timpul pentru Tine mai mult să-l folosesc.
Cu mâna ce dă viață, mai mult să mă hrănesc,
Ca în salvarea altor mai mult să izbutesc.*

*Pe calea rugăciunii condu-mă tot mereu,
Când inamicul luptă să schimbe drumul meu.
Credința mea slăbită, Te rog să mi-o întărești,
Sub aripa iubirii, zilnic să mă scutești...*

*Când nu mai am putere și niciun ajutor,
Iar sufletu-mi răvnește împins de-un veșnic dor,
Stăpâne...! dă-mi putere, și ajutorul Tău,
Să sprijinesc pe cei slabi, ce plâng în jurul meu...*

*În lucrul Tău oh, Doamne, mereu îmi dă plăcere,
Să duc celor ce sufăr, divină-ți mângăiere
În sufletu-mi să dește iubire și cântare,
Să-ți fiu în lucrul mare, o binecuvântare....*

ÎN ZIUA DE 2 IULIE a. c. s'a ținut serbarea secerișului în biserica Arad-Sega. S'a citit textul din Mat. 9:37—38. Programul a fost condus de fr. Moț Nicolae, președintele tineretului din loc, ajutat de fr. Pascu Cornel, predicatorul bisericii Curtici. Au luat parte frații din toate bisericile din Arad, precum și din Pecica, Turnu, Sâmbăteni, Fibiș. Serbarea a fost împodobită cu poezii, soluri și duete. În special muzica fraților din Curtici, sub conducerea fr. Sârb Sabin, a cântat spre mărirea Domnului. Au cântat corurile din bisericile Speranța și Segă separate și combinate. Vorbitoarii au

fost fr. Muntean M., Neța, Alexandru, seminarist și fr. Pascu Cornel. Serbarea s'a încheiat cu rugăciune de fr. Truța Ioan.

UN MAREȚ BOTEZ s'a ținut la 9 Iulie, la Deva, cu 4 suflete. Au luat parte frații din mai multe biserici. Serviciul botezului a fost îndeplinit de frații I. Rusu și I. Mărza. Au mai vorbit din cuvântul vieții surorile V. Ardelean și F. Popovici, precum și fr. N. Iosivescu. Cu această ocazie, frații au dăruit pentru zidirea casei de rugăciune din Deva și pentru orfani.

Dărnicia

de I. Mărza

Domnul Isus, în viața Sa pământească, a fost ajutat de dărniciile celor credincioși. Luca 8:1—3.

Unele daruri de bună voie, aduse Domnului Isus, au fost mai mici și altele mai mari. Domnul le-a folosit pentru mărirea lui Dumnezeu și lăturea Împărăției Sale pe pământ.

Bănuțul din Ioan 6:9, aduce înaintea Domnului Isus pâinișoarele și peștișorii, prin care s'a făcut o minune: femeile îl însoțeau pe Isus în misiune, ajutându-L din darurile lor cu ceea ce aveau. Marta și Maria îi pun masă, casă și serviciul lor plin de dragoste în slujba Sa.

Maria din Betania, aduce cel mai scump dar Mântuitorului ei, vasul de alabastru cu mir. Toate aceste daruri au sosit la timpul potrivit și au fost bine primite de Mântuitorul, iar dăruitorii au fost prea fericiți văzând că darurile lor ajută opera împărăției lui Dumnezeu. Aceste exemple ale credincioșilor, din timpul Domnului Isus sunt vrednice de urmat dealungul veacurilor.

Toți cei care au urmat pe Isus, au fost predați Lui cu trup, suflet, și darurile lor, cu care au ajutat lucrul Evangheliei prețuirea, ca atunci când va veni ziua de apoi, să vadă comoara strânsă în ceruri dupăcum a zis Mântuitorul. Matei 6:19—20.

Femeile care au venit în zorii zilei la mormântul Domnului Isus au adus darurile lor. Dar aceste daruri au venit prea târziu, deoarece Domnului nu-i mai lipseau asemenea daruri Pentru iubirea lor dovedită prin darurile lor, ele primesc cel mai mare dar, — pe Isus înviat și proslăvit. Ce mare bucurie și ce mare fericire!

Cu adevărat dărnicia lui Dumnezeu dă nașterea la o altă dărnicie din partea credincioșilor, iar dărnicia credincioșilor dă naștere la o altă dărnicie din partea lui Dumnezeu.

ÎN CODRU s'a ținut la 6 Iunie, actul botezului a unui suflet, care a primit pe Domnul în inimă.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16

Din lumea largă

La 26 Iulie, avioanele de bombardament japoneze au bombardat o localitate chineză, făcând 60 de morți și vreo 300 răniți. A fost distrusă școala biblică a misiunii americane și a fost stricat spitalul Crucii Roșii.

In foarte multe părți din țară precum și peste alte țări s'a abătut un val de căldură care distruge atât nutrețul vitelor pentru iarnă, cât și recolta de porumb din anul acesta.

După seceta din săptămâna trecută, în multe părți s'au înregistrat furtuni mari și **infricoșătoare**, care au smuls copaci, acoperișurile caselor, au făcut victime omenești și au făcut pagube în vitele găsite pe câmp. În alte locuri aceste furtuni au fost însoțite de grîndină de mărime neobișnuită, care a produs pagube de milioane lei în județele din Moldova și Bucovina.

In Palestina. Autoritățile englezești continuă cu restabilirea ordinii în Palestina. Intre trupele engleze și teroriste s'au produs mai multe ciocniri, cu câțiva morți și răniți. Mai multe focare teroriste au rămas la Hebron, unde o bandă numeroasă de arabi luptă lupta „sfântă” de exterminare a evreilor, având ca șef pe un preot. Disciplina acestei bande și fanatismul lor în luptă și credință sunt renumite. În jurul orașului evreesc Tel-Aviv, autoritățile au arestat peste 100 de tulburători evrei.

În câmpia Saronului s'a înființat o nouă colonie evreească, ce va purta numele de Netter, după numele fondatorului societății israelite universale.

După cum am spus în numărul trecut, ducele Mussolini a hotărît să împrădierească pe țărani de pe insula Sicilia, prin împărțirea averilor marilor proprietari. Acum s'au și luat măsuri legislative ca această hotărîre să fie pusă în aplicare și la începutul toamnei țărani vor putea să-și lucreze pământurile lor proprii.

Se spune că la băncile din Milano, în Italia sunt depuse opt milioane dolari pentru ajutorarea emigranților evrei. Această sumă a fost donată de marii bogași evrei din America și a fost pusă la dispoziția comitetului evreesc pentru ajutorarea evrei-

lor emigranți. În ultima vreme s'a observat că foarte mulți evrei din Austria au plecat în Italia și au trecut ușor, formalitățile dela graniță fiind foarte simple. Un grup de 1000 evrei, care au trecut din Austria în Italia, au trebuit să plătească Băncii Italiei suma de 10 lire sterline de persoană.

In Germania s'a organizat un fel de serbare în care s'au împărțit premii mamelor trecute de 70 de ani. Din 2 milioane 500 mii de mame, câte au fost decorate, la Berlin sunt 6100 care au câte 8 copii, și care au primit decorație crucea de aur; 6100 care au 6—7 copii și care au primit crucea de argint, și 9500 mame care au câte 4—5 copii, primind crucea de bronz. S'a stabilit cu această ocazie că, în Germania sunt mame care au câte 16—19 copii, ba chiar și 20—25 copii. Crucea de onoare se poartă la gât, legată cu o panglică albastră și ea e un semn de onoare pentru aceea care o poartă precum și un drept la pensuni la bătrânețe și la primirea în aziluri de bătrâni.

După seceta mare din săptămânile trecute a urmat un val de frig care a lăsat zăpadă pe munții Elveției și ai Ungariei, la o înălțime de 1000 m.

Statele Unite au fost hotărîte să încheie un acord comercial cu Japonia. Dar acum vine știrea că Statele Unite nu mai vreau să încheie acest acord, din cauză că plantatorii de bumbac din America se plâng că nu-și pot valorifica produsele, pentru că Japonia aduce prea mult bumbac în America. Atât în China cât și în Statele Unite s'a primit cu mulțumire acest demers.

Afară de aceasta, Statele Unite au hotărît să pună taxe vamale mari pe aurul și argintul pe care-l importă din Japonia, și aceasta pentru a lovi în economia Japoniei. Statele Unite sunt pentru pacea lumii și probabil nu le place starea de război și dorința de a subjugă un stat liber, a japonezilor.

In Danzig situația e tot tulbură. Se spune că o ordonanță dă drept autorităților din Danzig să confiscă averile evreilor din acest oraș, averi care erau în mâinile evreilor, când s'a decretat legea care încurajează pe evrei la emigrare.

In ultimele săptămâni, aviația japoneză a doborât 715 avioane sovietice și chinezești, precum și 520 tancuri. Au făcut prizonieri 80 de sovietici și 10 chinezi. În total, chinezii au lăsat pe câmpul de luptă 3000 morți.

Astronomii și experții de Radio au așteptat cu greu data de 28 Iulie, când se spune că planeta Marte s'a apropiat mai mult de pământ decât până acum. În vâtații au emis pe cale radiofonică semnale în această planetă, astfel întocmite ca să revie peste câteva minute. Dar semnalele n'au revenit.

Musafirii din Anglia

la noi în țară. Dupăcum am anunțat într'un număr trecut din „Farul”, vom avea ocazia să ospătam pentru câteva zile, un grup de tineri frați din Anglia, care vin să facă cunoștință cu noi. În special frații din Bihor vor putea da dovadă de ospitalitatea vestită românească. Deci anunțăm frățietatea și pe acei care doresc să-i vadă și să ia parte la serviciile divine ce s'au organizat cu prilejul vizitei lor, că musafirii englezi vor petrece la **Oradea, Dumineca** de 6 August. Serbarea se va ține la **Cercul Catolic din Oradea** (în dosul teatrului Regina Maria). Frații doritori de a le face cunoștință sunt invitați cu dragoste frățască să ia parte la această bucurie.

CĂRȚI FOLOSITOARE

Avem din nou în Depozit un mic stoc din **Cântările Triumfului** care costă 100 lei bucata. Comandați cât mai repede. Comandați și **Cântările Sionului** cu 60, 70 și 80 lei bucata, precum și **Sunetele Evangheliei** cu 25 lei bucata.

Frumoasele cărți duhovnicești ca **Puterea misiunii, Geografia biblică, Vieța de familie în Biblie, Ana din Ava, Maria Slessor, Vieța lui Livingstone, Vieța lui Spurgeon, Femeile în Noul Testament, Harta pământului sfânt**, n'ar trebui să lipsească din nicio casă baptistă, care își înțelege menirea de a fi misionară printre necredincioșii din jur. Sunt cărți ieftine și educative.

Depozitul de literatură
Arad, str. Fabricii 20.

SE CERIȘUL SUFLETESC.

De I. R. Socaciu.

Zilele trecute, plugarii au dat navală la câmp. Fiecare pe întrecute și-a secerat orzul, grâul, ovăzul. Din zori și până în noapte toți am lucrat cu puterile încordate spre a aduna pâinea de mâine! Căldura cu nemiluita nu ne-a putut împiedeca dela lucru, ea ne-a făcut mai leneși, mai îngăduitor și până seara, când a venit timpul de răsufare și răcoare, ne-a frământat, ne-a oboșit, dar nu ne-a putut determina să lăsăm grâul netăiat. Secerișul, în felul acesta s'a sfârșit și apoi după o odihnă de câteva zile am început căratul snopilor în stog. Lucru greu, din zori până în noapte! Dar iată că cei mulți am sfârșit și cu treieratul. Fiecare gospodăru se bucură văzându-și orzul, grâul, bob cu bob, curat, pus în hambar. Nimeni nu mai socotește truda, munca cea grea, pe care a făcut-o când a arat pământul, când a sămănat sămânța când a tras cu coasa, când a făcut plogul, când a legat snopul, când a cărat păioasele în stog, când a treierat și când a dus sacii grei pe umeri, nimeni nu le

mai socotește, ci se bucură că-și vede roadele adunate în pod, în magazie. Slavă Domnului a trecut secerișul.

Dar este un alt seceriș, este un alt ogor de lucrat, pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să-l aibă în vedere și în care trebuie să muncim cu răbdare, cu încredere, cu hotărâre, până când Isus ne va aduna în grănarul Său! Și aici, la lucrul ogorului Evangheliei, sunt greutăți, fără sudoarea frunții nu se poate face nimic. Vieța de sărbătoare este socotită ca o plagă și duce la povestea greierului. Deocamdată noi arăm și sămănam și tocmai pentru asta suntem încredințați că într-o zi vine secerișul și apoi vieța de repaus pentru copiii lui Dumnezeu. Până atunci muncă, greutăți, luptă în afară, luptă în lăuntru, sete, foame, oboseală, aproape disperare, dar siguri că are să vină secerișul și ziua când le vom uita pe toate și vom privi satisfăcuți numai la Hristos și la rodul muncii noastre. Să nu uităm de secerișul sufletesc.

PUTEREA RUGĂCIUNII

(Urmare din pag. 6-a)

eu trag scara după mine ca să nu fiu conturbat de nimeni în timpul rugăciunii și ca să rup orice legătură cu pământul". Frumos exemplu pentru noi!

Oamenii care au fost o binecuvântare pentru lucrul Domnului, au fost oamenii rugăciunii ascunse. Ei s'au folosit de camera lor des. Au ascuțit coasa și au lucrat pentru Domnul cu mult spor.

Se spune despre un predicator care deși nu era un mare orator, totuși prin predicile lui mulți oameni se întorceau la Dumnezeu. Unul din credincioși, fiind curios să știe care este secretul succesului său, a mers la el acasă și l-a întrebat că ce anume face el, de atâtea suflete a întors la Dumnezeu, în urma predicilor sale, pe când în urma predicilor altor predicatori, mai buni oratori ca

el, nu se întorc atâtea suflete la Dumnezeu. Predicatorul a zămbit și i-a spus: „Vino să-ți arăt secretul meu”. Și l-a dus într-o cameră foarte simplă mobilată, care avea o fereastră spre grădina sa și sub fereastră un covor rupt. Predicatorul i-a arătat covorul de sub fereastră și i-a spus: „Iată secretul meu”. Omul a înțeles îndată că covorul era tocit de genunchii acestui predicator, care pregătea predicile sale pe genunchi care aveau atâtea răsunet în sufletele oamenilor.

Dacă sunt atâtea predici sârbete în zilele noastre și nu aduc rodul dorit, cauza este că ele nu sunt pregătite pe genunchi și că predicatorii nu au o odaie unde să se roage în ascuns și un covor tocit de genunchii lor.

Dacă dorim o vieță cu roade din belșug pentru Domnul și cauza Impărăției Sale pe pământ, atunci să urmăm exemplul Domnului, rugându-ne în ascuns, folosindu-ne astfel de puterea rugăciunii în vieța noastră, fiind astfel o binecuvântare pentru alții.

Lăudat fie Isus Hristos

Într'un spital din orașul Bonn, în Germania, un medic profesor se pregătea să facă operația unui țaran, atins la limbă de cancer (rac). Mai mulți studenți se înghesuiau în jurul medicului.

Acesta atrase atențiunea bolnavului că va trebui să se impace cu gândul că nu va mai putea vorbi în viață. „Dacă deci ai vreo dorință de spus, spune-o acum”, îi zise medicul. „Gândește-te că acesta e ultimul cuvânt pe care-l mai rostești, în viață”.

Toți așteptau neliniștiți ce-o să zică. Țăranul își plecă puțin capul înainte și stătu așa câteva clipe; apoi deodată și-l ridică, strigând: „Lăudat fie Isus Hristos”. O vie tulburare cuprinsese pe toți și lacrimile începură să curgă din ochii mai multora. Operația s'a făcut, iar omul nostru lipsit de limbă, nu mai putea rosti niciun cuvânt. Cu toate acestea el n'a putut fi oprit de a lăuda pe Dumnezeu. Și iată de ce psalmistul spune: „Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne îl și cunoști în totul”. (Psalmul 139:4). Pentru că Cel ce cercetează inimile și pătrunde de departe gândurile, nu așteaptă mișcarea buzelor ca să cunoască simțurile inimii. „Cercetează-mă Dumnezeule și cunoaște-mi gândurile, vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei”. (Vers. 23-24).

Ce privilegiu minunat, dragul meu prieten, că te poți folosi încă de limba ta, de vocea ta!

Dă-mi voie însă să te întreb în a cui serviciu este limba ta? Ea poate fi întrebuințată în slujba lui Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Ori, ea poate fi folosită în slujba Celui rău. În blesteme, în clevetiri, în minciuni, în defăimări și în multe alte păcate. Dar să ținem bine minte un lucru. Isus zice: „Vă spun că în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit”.

CUGETĂRI

Mare încât nu-L cuprind cerurile.

Mic, încât poate intra într-o inimă ome-nească.

Dacă cineva are gânduri înalte despre Dumnezeu, și vieța sa va fi înaltă.

Dacă gândește josnic, întreaga sa vieță va fi josnică.

Cum gândești tu despre Dumnezeu?

**Abonați și răspândiți
FARUL CREȘTIN**

A TRECUT LA CELE veșnice sora Mărcu Floriță din Crocna, jud. Arad. Din Cuvântul Domnului au servit fr. Roz Simion fr. Fericean și Bălc, dela Ioan 10:1-16. S'au declamat poezii și a cântat muzica fraților din Dieci.

FAPTE, PILDE și IDEI

Broasca ușii

M. Murray a fost profesor de religie timp de 50 de ani. În acest timp s'au făcut numeroase redesteptări sufletești pentru împărăția lui Dumnezeu în orașul său, și M. Murray a fost unul dintre cei întorși la Domnul. Intr-o zi el a citit într-o revistă următoarele cuvinte: „Evanghelia nu ne aduce nouă un lucru ca să-l facem, ci un cuvânt ca să-l credem despre un lucru făcut”. „Acum văd totul”, a spus el soției sale. „Lucrez de 50 de ani la broasca ușii, în timp ce ușa era deschisă. Cei cincizeci de ani i-am cheltuit pe nimic, iar acum i-am primit pe Isus, numai crezând în mântuirea ce ne-a dăruit-o”.

Mântuirea sufletului ne este dată în dar, nu e nevoie să facem nimic pentru a o obține. Trebuie numai să credem în Cel ce a murit pentru păcatele noastre și a făcut totul pentru ca noi să fim fericiți.

Căinele fierarului

Un fierar a cumpărat un câine dela un cunoscut al său. Când văzu căinele focul și cum sar scântei din cuptorul fierarului, se sperie și fugi îngrozit. Dar stând mereu pe lângă foc, dela o vreme s'a obișnuit și nici când cădeau pe blana lui scântei, nu fugea.

Așa e și cu păcatul. Întâi te îngrozești, dar ispita devine tot mai mare cu cât stai mai mult în preajma păcatului și dela o vreme te obișnuiești cu el, ba încă îți devine drag, și când auzi chemarea Domnului, fugi de El, că nu-ți vine să te desparți de o viciață ușuratecă.

Dar Domnul ne spune să aducem sarcina păcatelor noastre la crucea Lui și El ne va scăpa de ea. Apoi curățiți, să încercăm să fugim de păcat și să-l urim din tot sufletul.

Cum să luminăm

Un om a adus din Germania o cutie de chibrituri fosforescentă, adică ce răspândește lumină la întunec. Intr-o seară a scos-o să o arate prietenilor săi adunați în casă, dar cutia n'a vrut să lumineze. Atunci omul a crezut că a fost înșelat.

A doua zi, examinând mai amănunțit cutia, văzu scris pe o parte a ei: „Dacă vrei să luminezi, ține-mă la soare”. Omul a urmat sfatul cutiei și a pus-o la soare. Seara, la întunec, cutia avea o lumină strălucitoare.

Niciun creștin nu va putea răspândi lumină destulă în jurul său, numai dacă va primi dela Domnul său. De aceea să urmărim sfatul apostolului Iuda: „Țineți-vă în iubirea lui Dumnezeu”.

Cărbunele și focul

Cărbunele e negru. Dacă am încerca să-l spălăm, punându-l în apă, ca să se albească, nu vom reuși. Dar dacă-l vom pune în foc, cărbunele se va înroși și apoi se va albi.

Tot așa e și cu sufletul nostru pătat și înnegrit de păcat. Numai focul Duhului sfânt îl poate înnoi și sângele vărsat pe cruce îl poate albi. Vino și tu la acest izvor sfânt și vei găsi alinare și o vieată curată.

Vântul și furtuna

Un călător prin America de Sud, spune că pe acolo sunt vânturi care aduc microbii diferitelor boale, din cauza căldurii mari, astfel că un oraș întreg se poate îmbolnăvi. Dar aceste boale au o vindecare. Și anume dacă vine o furtună urmată de o ploaie mare. Atunci furtuna distruge microbii și curăță atmosfera de orice boală.

Tot așa, câte o furtună, o încercare ce vine asupra noastră, poate numai să curețe sufletul nostru și vântul Duhului sfânt să distrugă orice microb al păcatului.

Iertarea

Regele Filip cel Bun a fost sfătuit de curtenii săi să pedepsească pe un om care s'a purtat mișelește față de el, dar regele a răspuns: „E un lucru frumos și nobil să ai în mâinile tale puterea de răzbunare, dar să n'o întrebuințezi”.

„Răzbunarea e a Mea”, zice Domnul. Deci lăsați ca Domnul să plătească și să răsplătească toate săgețile dușmanilor noștri.

Lacrimi de pocăință

La poarta Partenonului, la Atena, în Grecia, se afla un altar consacrat zeiței Lacrima. Aici nu se aduceau nici jertfe, nici arduri de tot, dar cei cu inimi frânate veneau la acest altar să-și plângă durerea.

Mai scump decât cântecele Fariseilor, e plânsul fiului rătăcit, care se reîntoarce. Tatăl îl vede, plin de căință, și iese să-l întimpe.

Cezar

a lăsat:

drumuri, arbori, parcuri, băi, palate și cuceriri, cetățenilor săi romani;

Isus

a lăsat:

sufletul Său — Tatălui, corpul — lui Iosif din Arimatea, haina — soldaților romani, mama — lui Ioan, pacea veșnică — ucenicilor Săi și caracterul Său — lumii întregi.

Măhnit până la moarte

O mamă iubitoare, la bătrânețe și-a pierdut mințile. Fiul ei a piecat de acasă ca un băiat frumos și puternic și după mulți ani de pribegie s'a întors acasă bogat. Dar anii de muncă încordată au lăsat urme pe trupul lui, iar părul începuse să căruntească. Mama lui nu l-a mai recunoscut. Băiatul a avut numai câteva zile concediu ca să le petreacă cu mama lui. Dar mama nu-l mai recunoscuse. „Nu, nu, nu, tu nu ești feciorul meu. El era tânăr și frumos. Tu nu ești fiul meu”. Atunci fiul, cu inima frântă, s'a întors la locul său. Toți câți l-au văzut, spuneau că la gară, inima lui era așa de zdrobită, încât abia și-a putut continua călătoria. Era bolnav de mâhnire, că aceea pe care a iubit-o nu l-a primit.

O, Isuse, în acest tablou omenesc noi putem simți ceva din ceea ce ai simțit Tu în suferințele Tale, când ai venit la ai Tăi și ei nu Te-au primit. Acum știm de ce ai fost întristat până la moarte.

Cât e de departe?

Un profesor de matematici, dela o universitate din Germania, era ruinat complet de păcate. Dar în sfârșit a ascultat de Cuvântul Domnului și s'a pocăit. Intr-o dimineață, păstorul bisericii unde era el membru, s'a întâlnit cu câțiva membri din biserică și le-a spus: „Fraților, Dumnezeu a îndepărtat dela noi păcatele noastre ca răsăritul de apus”. Profesorul de matematici era și el acolo. „Spune frate profesor, cât e de departe răsăritul de apus, căci aceasta e o chestiune de aritmetică”. Atunci profesorul isbueni în plâns și zise: „O, frații mei, asta nu se poate măsura. Dacă pui aici un stâlp și te duci spre răsărit și te duci, te duci, te întorci iarăși la acest stâlp. Distanța nu se poate măsura, mulțumesc lui Dumnezeu. Așa sunt păcatele mele, îndepărtate de mine la o distanță care nu se poate măsura”. Cât sunt de departe păcatele tale iubite cetitor?

O poartă.

Cavalerul Gerard de Kempis, bogat și mândru, invită la sărbătorirea inaugurării noului său palat, pe toți prietenii și vecinii săi nobili. Cu toții au ținut cuvântări în care laudau caracterul cavalerului. Un om, care până atunci tăcuse, se sculă și zise: „Domnule cavaler! Toate sunt frumoase, dar una lipsește palatului D-voastră. Și anume o poartă”. „Ce poartă?” „Poarta prin care intră moartea și iese cosciugul”. Câți dintre noi avem zidită o astfel de poartă? O poartă care duce spre veșnicie?